

ROMANA *GOLD*

Maya Blake

Mint a mágnes

Jennie Lucas

Hercegi választás

Charlotte Phillips

Tegyék meg tétjeiket!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Maya Blake, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: *What the Greek Can't Resist* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kis Zita*

© *Jennie Lucas, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: *Uncovering Her Nine Month Secret* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Harcsa Henrietta*

© *Charlotte Phillips, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

Eredeti címe: *All Bets Are On* (Harlequin Mills & Boon, Tempted)

• *Magyarra fordította: Harcsa Henrietta*

Nyomtatásban megjelent a ROMANA GOLD 18. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-508-7

• *Kép: Harlequin Books S.A.*

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maya Blake

Mint a mágnes

1. FEJEZET

A parkoló csendes volt. Perla Lowell szeretett kis Mini Cooperében ült, s miközben erősen törte a fejét, a tollával játszadozott.

Mit írhatna? Eddig négy soványka sort sikerült kicsiholnia magából. Igyekezett legyűrni magában az egyre növekvő kétségbeesést. Három nap múlva ott áll majd a család meg a barátok előtt, hogy beszédet tartson... és a világon semmi mondandója sincs.

Ez persze nem teljesen igaz. Tudna mit mondani, de nem lehet. Mert a valóság... nos, az szóba se jöhet, hogy azt elmondja. Három év óta az élete egyetlen óriási hazugság. Nem csoda, hogy a keze veszettül remeg, amint írni akar. És a szíve meg-megakad, ha elképzeli, milyen nehéz lesz megőriznie a látszatot.

De hát van más választása? Alázza meg azokat az embereket, akiktől csak jót kapott? Nem mondhat és nem tehet mást, csak amit elvárnak tőle. Különben olyan katasztrófát indít el, amilyent nem lenne képes elviselni.

A kétségbeeséséhez harag társult. Kettétépte a lapot. A hasadó papír hangja ijesztően hangos volt az éjszakában. Észre sem véve, mit tesz, apró fecnikre szaggatta a papirost. Aztán szétnyíltak az ujjai, s a darabkák leszánkázva a lábán a kocsí szőnyegére hulltak. Várta, hogy végre kibuggyanak a könnyei, de azok sem könnyítettek rajta. Továbbra is ott égtek a torkában, immáron két hete, rettenetes kínokat okozva.

Amúgy meg nem lennének őszinte könnyek, mert Perla valójában – megkönnyebbült. Pedig mélységes gyásznak kellene eltöltenie.

De nem.

Úristen, milyen mélyre süllyedt...

Lassan az ölébe csúszott a keze, vakon bámult ki a szélvédő üvegén. Egyenesen a sok millió dollárból nemrég felújított MacDonalddal meredt. A régi angol pompát idéző exkluzív klubba csak ajánlás útján lehetett felvételt nyerni. A félelmetesen elegáns épület mögött mesés golfpályák terültek el.

Csak a klub koktélbárja fogadott hétköznapi halandókat is, este héttől éjfélig. Perla nagy levegőt vett, majd a lába körül heverő papírdarabkákra pillantott. Lelkiismeret-furdalás fogta el. Csak néhány pillanatra akart megszabadulni a béklyóitól. Csak rövidke időre akarta lerázni magáról az őszintétlen mosolyt, elfelejteni a hamis szavakat, miközben átkozta magában a sorsát. Csupán egyetlen estére vágyott, ami hasonlít a normális életre...

De nem tart már soká. Még néhány nap, és vége.

Felkapta a táskáját. Jó messzire lakik innen. Itt nem ismerheti fel senki. Ezért autózott több mint egy órát. Nyugodt helyet keresett, hogy a megfelelő utolsó szavakat megfogalmazza. De még nem áll készen arra, hogy szembenézzen a valósággal, hogy fogadja embertársai együttérző kézfogásait, vagy elviselje a kérdő tekinteteket.

Eltökélten pillantott a MacDonalddal. Csak egy itala tér be. Aztán hazahajt, hogy megbirkózzon a következő napokkal.

Felegyenesedett, kihúzta magát, és megpróbálta megzabolázni engedetlen hajfürtjeit. Végül előkapta a táskájából a skarlátvörös rúzszt. Magától sosem vett volna ilyen színűt, ajándékba adták egy újság mellé. Rendes esetben nem mert volna ilyen feltűnő sminket használni, kihívónak és harsánynak találta.

És nem is igazán ismert magára a kis tükrében, amikor felvitte a szájára. De nem épp ez volt a szándéka? Ma este vakmerőn vállalja ezt a színt, és valaki más lesz, mint eddig volt. Nem Perla Lowell, a megtettesült gyávaság. Rövid időre elfelejti a fájdalmakat és a temérdek megaláztatást, amely három éve kísérte.

Mielőtt meggondolhatta volna magát, kiszállt, és határozott léptekkel a bejáráshoz indult.

Lesz, ami lesz. Csak nem nézik ki innen? Ahhoz képest, ami a következő napokban vár rá, ez nevetségesen apró megpróbáltatás lenne.

Kifogástalan megjelenésű alkalmazott vezette a ragyogóra polírozott parketten egy antik kétszárnyas ajtóhoz, amely fölött a *BÁR* felirat ékeskedett. Egy másik, elegáns uniformist viselő férfi nyitotta ki előtte az ajtót udvarias bólintással.

Perla ugyan kicsit kényelmetlenül érezte magát a bőrében, de tagadhatatlanul élvezte a szokatlan környezetet. Drága, ódon bútorzat, brokáttapéta és végtelen hosszú bárpult fogadta az ide járó gazdag vendégeket. A pult mögött ügyes mixer zsonglőrködött az üvegekkel, poharakkal és shakerekkel, miközben néhány fiatal vendéggel beszélgetett, akik lelkesen dicsérték a mutatványt.

Perla először ösztönösen sarkon akart fordulni, de rávette magát, hogy folytassa útját a bárpult végéhez. Leült az egyik háttámlás bárszékre, a táskáját a pultra tette.

És most mi legyen?

– Mit keres egy ilyen finom lány egy ilyen lepukkant lebuiban?

A vicces megjegyzéstől kibuggyant belőle a nevetés. Felnézett, egyenesen a bármixer mosolygó arcába. A jóképű, tökéletes megjelenésű fiatalembert nyilván azért alkalmazták, hogy elbűvölje a női vendégeket.

– Maga már a második vendég ma este, aki olyan komoran sétált be hozzánk, mintha valami lélekmelengető itókára volna szüksége.

Talán felkeltette volna Perla érdeklődését, ha nem szerzett volna nagyon is keserves tapasztalatokat a sármos fellépéssel kapcsolatban. Mostanra megtanulta, hogy nem szabad bedőlni a jó külsőnek és az elbűvölő szövegnek.

Ennek ellenére elmosolyodott, és összekulcsolta a kezét a táskáján.

– Szívesen innék valamit.

– Nos, itálban itt nincs hiány. – A férfi előrehajolt, és tekintetét Perla ajkára szegezte. – Mihez volna kedve?

A nő tanácstalanul fürkészte a falra kifüggesztett italkínálatot, de fogalma sem volt, mi rejtőzhet a kacifántos elnevezések mögött. Legszívesebben egy Cosmopolitánt kért volna, de nem tudta, menő-e még ilyen fogyasztani.

Újra elfogta a menekülési ösztön, de makacsul kitartott. Nagyon régóta csak ide-oda sodorta mások kénye-kedve. Eleget tűrt, eleget hagyta, hogy irányítsák az életét. Ideje, hogy farkasszemet nézzen a világgal – bár talán csak ezen az estén teheti meg.

A rikító színű rúzs ugyan rossz döntésnek bizonyult, mert nagyon is vonzotta a tekinteteket, de Perla hagyja, hogy ez a kis hiba elrontsa a szabadság földjére tett kirándulását.

Kihúzta magát, és az egyik kiállított színes italra mutatott, amelyet tarka ernyőcskével díszítettek.

– Olyat kérek.

A mixer követte a tekintetét, aztán a homlokát ráncolta.

– Gránátalmás Martinit?

– Igen. Mi kifogása van ellene?

– Hát, nem valami fantáziadús választás. Nem illik magához.

– Akkor is olyat szeretnék.

– Ugyan már, engedje meg, hogy én...

– Adja a hölgynek, amit kért – hallatszott ekkor egy mély hang Perla háta mögül.

Azonnal feltűnt neki az idegen akcentus. Valami déli beütést érzett benne, és kellemes borzongás futott végig a hátán.

Mozdulatlanul, egyenes derékkal ült, és nézte, ahogy a mixer bólint, majd munkához lát.

A mögötte álló férfi jelenléte szinte tapintható volt. Nyomasztó. Perla fejében megszólaltak a vészjelző szirénák. Mégsem sikerült megmozdulnia vagy megfordulnia, csak görcsösen markolta a táskáját.

– Nem fordulna felém? – szólt a bársonyos hang.

Még egy férfi, akinek elvárásai vannak.

– Ide hallgasson, szeretnék egy kicsit egyedül...

– Szépen kérem, forduljon meg – ismételte meg a férfi sokkal gyengédebben.

Perla most már igazán kíváncsi lett. De annyira azért mégsem, hogy vakon engedelmeskedjen.

– Épp most mentettem meg attól, hogy áldozatul essen egy profi szívtiprónak. Az a legkevesebb, hogy hálából felém fordul, és szóba áll velem.

Bár néhány pillangó máris felröppent Perla hasában, hajthatatlan maradt.

– Nem kértem a segítségét, és nincs is szükségem rá. És pillanatnyilag senkivel sincs kedvem szóba elegyedni, úgyhogy...

A mixerre nézett, hogy lemondja a rendelést. Úgyis csak hirtelen jött, bolond ötlet volt ez az egész. És mivel alig tudja kordában tartani az érzelmeit, legjobb, ha most eltűnik innen.

Mögötte hallgatott kéretlen megmentője, de Perla tudta, hogy még ott van, mert minden lélegzetvételnél érezte férfias illatát. És hallotta is a légzését. Különös érzés fogta el, nagy erőfeszítésbe került, hogy ne lessen hátra.

Egyszer csak azt vette észre, hogy a mixer alig észrevehetően bólint, miközben nyilvánvalóan a mögötte álló férfira pillant. Aztán fogta Perla italát, és elvitte.

A nő dühösen megfordult, és a magas, sötét hajú férfira meredt, aki épp elindult ahhoz az asztalhoz, ahová Perla italát vitték.

– Mit képzelsz?

Amikor a férfi megfordult, Perlának torkán akadt a szó.

Lélegzetelállító! Elsőre ez jutott az eszébe. Káprázatos, lélegzetelállító, és mégis olyan valóságos, hogy meg lehetne érinteni. Perla megbűvölten meredt rá. Az idegennek olajbarna bőre, markáns arca és néhány vékony ezüstszínű csíkkal átszőtt sötét haja volt. A nő ráébredt, hogy nem lett volna szabad soha megfordulnia, és semmiképpen sem lett volna szabad követnie az idegent.

Jóságos ég! Hát semmit sem tanult a hibáiból? Megrázta a fejét, és távozni készült. Nincs itt semmi keresnivalója ezek között az emberek között. Ha valaki rájön, hogy itt járt...

Az idegen nagy lelki nyugalommal legeltette rajta barna szemét.

– Igazi a haja színe? – érdeklődött.

Perla meglepetésében zavartan szorította magához a táskáját.

– Tessék?

– Ez a szokatlan vörös: igazi?

Ahogy felfogta a kérdést, a nő kijózanodott.

– Persze hogy igazi. Minek festetném a hajam? – A férfi természetesen nem tudhatta, milyen távol áll tőle a hiúságnak ez a fajtája. Miért festesse a haját? Nincs, akinek tetszeni akarna. Okkal inkább azzal van elfoglalva, hogy a túléléséért küzdjön. – Igazi, oké? Elárulná, mire megy ki a játék? Ez itt az én italom, amit idehozott.

– Szeretném tisztázni az ügyet – jelentette ki a férfi, és kihúzta a széket az asztal alól, hogy hellyel kínálja Perlát. – Foglaljon helyet.

– Olyan ügybe avatkozott bele, amit tökéletesen kézben tartottam – vetette a szemére a nő. – Ez egy tisztességes hely. Itt nincs szükség idegenek önfeláldozó segítségére.

– Úgy értem, maga felismeri a báránybőrbe bújt farkasokat? – kérdezte gúnyosan az idegen.

– Nem úgy értem. Csak azt akartam mondani, hogy ez a bár biztonságos hely. Én pedig egyszerűen csak besétáltam ide meginni egy koktélt – mentegetőzött Perla.

A férfi türelmesen a székre mutatott.

– Akkor most megihatja. Nem fogok szólni magához, megígérem.

Perlát kíváncsiság fogta el, de az is lehet, hogy csak egy kis figyelemelterelésre vágyott. Félt attól a káosztól és fájdalomtól, amely a bár falain kívül várt rá.

Alaposabban szemügyre vette az idegent. Már meglazította a nyakkendőjét, és a haja kicsit kócos volt. Perla látta rajta, hogy nem odaadó női társaságot keres. Nem tűnt sóvár vadásznak, bár nagyon érzéki volt a kisugárzása. S a szemében mélységes bánat ült.

A férfi előrelépett.

– Üljön le.

Perla engedelmeskedett, és figyelte, ahogy az idegen odatolja elé a koktéliját.

– Köszönöm – mormolta.

A férfi oldalra billentette a fejét, és koccintásra emelte a poharát.

– A hallgatásra!

A poharak megcsendültek, és Perlát különös érzés fogta el, amikor belekortyolt az italba. Az alkohol belülről felmelegítette, ugyanakkor lehűtötte a kedélyét.

A férfi még mindig a haját bámulta. Úgy tűnt, nem tud betelni a látvánnyal. A nőnek vissza kellett fognia magát, hogy ne kezdjen el kihívóan játszani a fürtjeivel. Szótlanul itták ki az italukat, közben néha óvatosan méregették egymást.

Aztán Perla sóhajtva letette a poharát.

A férfi követte a példáját.

– Köszönöm – bólintott.

– Mit köszön?

– Hogy mellőzte az üres fecsegést – felelte az idegen.

– Mondtam, hogy nincs kedvem társalogni. Ha azt akartam volna, akkor hozok magammal valakit, vagy korábban jövök, amikor még több a vendég. Maga is azért ül itt ilyenkor, hogy elkerülje a nyüzsgést, ugye?

– Fején találta a szöveget – közölte kissé mereven a férfi.

Perla megvonta a vállát.

– Ez esetben igazán nincs mit köszönnie.

A férfi meglepődött, majd a tekintete, már sokadszor, Perla hajára vándorolt, onnan pedig kirúszozott szájára.

A nő ösztönösen megnedvesítette az ajkát, és hallotta, ahogy az idegen hangosan kifújja a levegőt. Csodálkozott, hogy ilyen erős hatást gyakorol a férfira. Hirtelen nem tudta eldönteni, hízogónak fogja-e fel a reakciót, vagy jobb volna megijednie.

– Itt lakik a MacDonald Hallban? – kérdezte, hogy oldja a feszültséget.

Az idegen keze ökölbe szorult.

– Igen, itt töltök néhány éjszakát.

Perla az ökléről a férfi arcára nézett.

– Miért érzem úgy, hogy nem örül ennek?

– Néha nem magunk határozzuk meg az életünk alakulását. Kénytelen vagyok néhány napig itt időzni, és valóban nem örülök neki.

A nő elgondolkodva az üres poharára pillantott.

– Akkor hamarosan a pohárról áttér az üvegre, ugye?

A férfi vállat vont.

– Az ivás segít, hogy gyorsabban teljen az idő. Azt hiszem.

– Hamarosan éjfél lesz, és mi vagyunk az utolsó vendégek a bárban – állapította meg a nő, és megrettent, milyen rekedten csengett a hangja. – Nem is értem, mivel tudná itt elterelni a figyelmét a gondolatairól.

– Még szerencse, hogy már nem vagyok egyedül – nézet rá szemöldökét felvonva a férfi. – Kimentettem egy hölgyet szorult helyzetéből, és jutalomképpen most a társaságát élvezem.

– Nem is voltam szorult helyzetben. Különben sem ismer. Nem tudhatja, nem vagyok-e én is olyan ember, akinek épp nem vágyik a társaságára, Mr. ...

Perla kísérelte, hogy megtudja a férfi nevét, dugába dőlt, mert épp odalépett hozzájuk a pultos, hogy megkérdezze, hozhat-e még valamit.

– Nem hiszem, hogy iszom még egyet – jelentette ki bizonytalanul a nő.

Az idegen meleg, barna pillantása rászegeződött.

– De hiszen épp most kezdünk megismerkedni egymással.

– Pár perce még teljesen egyedül akart lenni. Akárcsak én – emlékeztette Perla.

– Nem akartam – tiltakozott az idegen. – Elnézést, ha ezt a benyomást keltettem. De nem kívánom mindenképpen rávenni, hogy kitartson velem.

Perla izgalmasnak találta a férfit. Kiváltképp az elegancia, gazdagság és szomorúság különös elegye tetszett neki, amely körüllegte.

– Úgy döntöttem, maradok még egy italtra – közölte merészen.

– *Efharisto* – bólintott komolyan a férfi, és érzéki hangjától Perla szíve körül melegség támadt.

– Ez mit jelent?

– Hogy „köszönöm szépen”. Görögül.

– Ó, maga görög? Szeretem Görögországot! Valamikor meghívtak egy esküvőre Santorinira. Annyira tetszett, hogy elhatároztam, az enyém is ott lesz. A világ egyik legszebb helye! – Perla hirtelen elhallgatott, mert észrevette, hogy a férfi arca zárkózottá válik. – Elnézést, ez már tényleg *üres fecsegés* volt.

Az idegen halványan elmosolyodott.

– Annyira azért nem volt üres. Szóval szereti Görögországot. És mit szeret még?

– Ez az a pillanat, amikor azt kell mondanom, hogy szeretek sétálni az esőben?

– Csak ha tényleg szeret. Én például ki nem állhatom az esőt. Jobban kedvelem a napsütést és a tengert.

Felszolgálták az új italukat, s miközben kortyolgattak, ezúttal nyíltabban mustrálták egymást.

Perla felettébb vonzónak találta a férfi ezüstös halántékát és háromnapos borostáját. És volt egy olyan érzése, mintha már látta volna valahol. Talán a tévében vagy az újságokban. De nem törte fölöslegesen a fejét.

A fejtörést inkább az okozta neki, hogy miért találja olyan fenemód vonzónak. Alig tudott megálljt parancsolni a kezének, hogy ne simítson végig az arcán, és aztán kövesse a nyelvével... Atyaég, ilyesmirel még fantáziálni is tilos!

– Vigyázat, kislány – szólalt meg a férfi, mintha olvasna a gondolataiban. – Veszélyes játék.

Perla ijedten felugrott, mint akit rajtakaptak.

– Igaza van. Mindig is az elővigyázatosságomról voltam híres. Úgyhogy köszönöm a meghívást...

– A nyelve furcsán elnehezült. – És a... kellemes társaságot.

Összerezcent, mikor az idegen egyszer csak ott termett előtte.

– Saját kocsival jött? – tudakolta.

– Igen, de a második italhoz alig nyúltam...

– A sofőröm hazaviszi.

Perla ideges lett. Abból mekkora botrány lenne, ha az éjszaka közepén egy ismeretlen luxusautóból tennék ki a lakása előtt!

– Nem, köszönöm. Nagyon kedves, de igazán nem szükséges.

A férfi szeméből hipnotikus erő áradt, és Perla képtelen volt levenni a tekintetét a sötét szempárról.

– Legalább a kocsijához elkísérem.

– Egyedül is...

– Ez nem kérdés volt.

– Az előbb nem a túl rámenős férfiktől óvott?

Megint az a különös, szomorú mosoly jelent meg a férfi arcán.

– Bármit is mond, elkísérem a kocsijához.

Néhány perc alatt odaértek a Minihez, de Perla minden másodpercben érzékelte kísérője bizsergető jelenlétét. Igyekezett elkerülni, hogy közvetlenül ránézzen, különben még ostoba ötletei támadtak volna.

Ám lépésről lépésre jobban érezte, hogy elvesztette a csatát. Mire jutott ezzel a bárlátogatással? A világon semmire!

Megállt a kocsija mellett.

– Megmondtam, hogy fölösleges elkísérnie, de azért köszönöm.

– Még nincs túl a veszélyen – mormolta a férfi.

– Hogy érti? – kérdezte szívdobogva Perla.

A férfi olyan közel lépett, hogy csaknem egymáshoz ért a testük.

– Elárulja a nevét?

A nő szája kiszáradt.

– Perla... Perlának hívnak.

– Leküzdhetetlen vágyat érzek, hogy megcsókoljalak, Perla. Most elmenekülsz?

Szavai olyan őszintének tűntek, hogy Perla ösztönösen az arcára tette a kezét.

– Nem, de úgy érzem, mintha... valami baj lenne veled. Mintha... fuldokolnál. Olyan kétségbeesettnek tűnsz.

A férfiből fájdalmas nyögés szakadt ki.

– Most nem untatnálak a történetemmel.

– Miből gondolod, hogy untatnál? Talán nekem is ugyanúgy kell a figyelemelterelés, mint neked.

– Közelebb hajolt. – Talán meg akarom adni, amire vágyasz... mert lehet, hogy én is arra vágyom.

Perla abszurdnak érezte a beszélgetést, ugyanakkor teljesen őszintének találta a helyzetet.

– Légy óvatos a kívánságaiddal, kislány.

– De hisz az vagyok. Nagyon óvatos. Talán kicsit túl óvatos is. Egyébként meg unom már az óvatoskodást.

A férfi megfogta Perla kezét, és újra az arcához emelte.

– Ne ígérj olyat, amit nem tarthatsz meg.

– Vegyem ezt kihívásnak?

– Csak figyelmeztettelek. És nem akarlak megijeszteni, úgyhogy jobb, ha most elmész – tette hozzá a férfi. – Vagy maradj, ha van hozzá bátorságod. Csak rajtad múlik, de kérlek, dönts gyorsan.

Közben beletúrt Perla hajába, és masszírozni kezdte a fejbőrét.

Milyen furcsa, és milyen jó! – szaladt át a nő fején. És fikarcnyi esélye sem volt ellenállni.

A következő pillanatban már az ajkán érezte a férfi száját.

Minden józan gondolat azonnal eltűnt az agyából, átengedte magát a váratlan találkozás testetleket megrázó hatásának.

A titokzatos férfi olyan intenzíven csókolta, mintha ezen múlna az élete. Perlát megérintette a szenvedélye, különösen azért, mert most valamiféle jóvátételnek találta ennek a nagyszerű férfitársa a vágyát.

Kifulladásra vetettek véget a csóknak. A férfi felnyögött, Perla pedig zavartan simította hátra a haját.

– Ó, hát... öö... – Képtelen volt szavakba önteni, amit épp átélt. – Ennyi lassan elég is lesz, ugye?

– kérdezte, pedig nem szívesen vált volna el a férfitől.

Az lassan megrázta a fejét.

– Nem, nem elég – suttogta. – Az ízéd elvette az eszem. Beléd akarok fulladni... – Két keze közé fogta a nő fejét, és újra megcsókolta, míg Perla minden kétsége elpárolgott. – Ez örület – lihegte a férfi egy idő után. – De nem engedhetlek el. Még nem! – A tekintetében könnyörgés ült. – Maradj velem ma éjjel, Perla!

A nő fél másodperc alatt döntött, de a tisztesség kedvéért még vonakodott egy kicsit.

– Még a nevedet se tudom – mormolta.

– Arionnak hívnak, de szólíts Arinak.

– Arion – ismételte meg a nő.

– Tetszik? – kérdezte a férfi.

– Nagyon – bólintott a nő. – Még sosem hallottam... Ari...

A férfi átölelte Perla derekát.

– Nekem is most tetszik a legjobban. Mikor a te szádból hallom. Veszélyes nőszemély vagy.

– Én? – nevetett fel a nő. – Ez új.

– Miért, a többi férfi milyennek tartott?

A kérdés kijózanítóan csengett. Perlának megint ott toporgott sarkában a megaláztatás, amely mindenhová elkísérte, de ezúttal nem törődött vele. Ez az egy éjszaka az övé! Ezt az egyet nem teheti tönkre a múlt!

– Mit gondolsz, milyennek tartottak?